Спочатку земні рослини не мали квіток. Високі дерева, велетенські трави покривали гори, степи, долини. Та куди не глянь — жодної квітки!

Звернулися дерева, чагарі, трави до Сонця:

— Полум'яний батьку! Ти запалюєш у грозовій хмарі багатобарвну райдугу, прикрашаючи небо. Подаруй і нам дещицю тих барв.

Замислився господар денного Неба. Довго мовчав. Не міг придумати, чим зарадити рослинам на далекій землі.

Озвався син Сонця, золотоволосий принц:

— Я піду на землю та й оздоблю зелень барвами райдуги.

— Це небезпечно,— тривожно відповів батько.— Покидати сонячну оселю не можна безкарно. Розпорошившись на далекій планеті, ти можеш не повернутися до рідного дому...

— Я все'дно піду,— затявся на своєму золотоголовий принц.— Ти даруєш радість усесвітові, а я хочу подарувати її деревам і травам.

Зітхнув батько, проте, що мав робити,— згодився.

Прилетів син Сонця до землі, веселковим колесом почав обходити світ. І затріпотіла природа від блаженства.

Велетенськими запашними квітами вкрилися магнолії, ніжно усміхнулася рожевими пелюстками на узліссі шипшина, срібнодзвінно заспівали серед трав блакитноокі дзвоники, небесними вічками глянули на світ незабудки-братики, сором'язливо захиталися на вітрах білі гвоздики...

Безліч квітів покрили безмежні простори, ніби різнобарвна ріка розлилася по землі, одухотворюючи природу, відкриваючи людям світ краси й творчості.

Зупинився сонячний принц та й поглянув довкруж. А побачивши плоди своєї праці, щасливо засміявся. Махнувши полум'яними крильми, хотів було вернутися додому. Та де там! Витративши силу на творення квітів, він віддав свою силу землі, тож не зміг уже повернутися до осяйної оселі батька.

Заридав самотній Ярило у небі, ховаючись за темний обрій. А знесилений принц упав на землю, заливаючись гіркими слізьми. На світанку він встав, напружив усі сили, щоб полетіти, коли з'явиться Сонце, але зміг лише підняти назустріч батькові своє пломеніюче обличчя. З тої пори цар-квітка, золотоголовий соняшник, невідступно дивиться на схід: батько обіцяв йому в прийдешньому повернення до рідної осяйної оселі...